

## **"Directia noua in poezia si proza romana"**

**de Titu Maiorescu**

**"Directia noua in poezia si proza romana"** (1872) reprezinta, in conceptia culturala si estetica a lui Titu Maiorescu etapa constructiei, a afirmarii noilor valori, desi negativismul radical din articolul anterior, **"In contra directiei de astazi in cultura romana"** (1868), se aplica si literaturii, Maiorescu vorbind si aici de "lipsa de valoare a celor mai multi contemporani ai lui Alecsandri si Bolintineanu", nefiind recunoscuti in campul literelor nici Balcescu, nici Kogalniceanu, abia Costache Negruzzi fiind pretuit pentru meritele limbii sale.

Cu toate acestea, aprecierile lui Titu Maiorescu sunt exacte, inca de aici el avand acea premonitie critica ce fixeaza marile valori intr-un tablou de vasta intindere al literaturii romane, in fruntea noii miscari il asaza pe Vasile Alecsandri, "cap al poeziei noastre literare in generatia trecuta", care "paruse a-si fi terminat chemarea literara", dar acum se remarca printr-un nou suflu de creatie, prin **"Pasteluri"**, considerate de Maiorescu, fara greseala, "cea mai mare podoaba a poeziei lui Alecsandri, o podoaba a literaturii romane indeobste".

Al doilea poet al momentului, in 1872, este Mihai Eminescu, acesta fiind chiar asimilabil integral "noii directii", desi in cazul poetului viziunea asupra trecutului literar, in poezia **"Epigonii"**, publicata in **"Convorbiri literare"** in 1870, difera sensibil de aprecierile criticului.

Fraza despre Eminescu este o capodopera a stilului critic inca reticent fata de influentele romantice puternice ale poeziei sale, cu o distilare bine calculata a aprecierilor pozitive si cu o insertie subtila a rezervelor, cu ocolisuri mari de sintagme antitetice, pana la judecata finala, intarita prin repetitie, pentru a-i da greutate in fata timpului care vine: "Cu totul deosebit in felul sau, om al timpului modern, deocamdata blazat in cuget, iubitor de antiteze cam exagerate, reflexiv mai peste marginile iertate, pana acum asa de putin format, incat ne vine greu sa-l citam indata dupa Alecsandri, dar in fine poet, poet in toata puterea cuvantului, este d. Mihai Eminescu".

Alaturi de previziunea critica de la moartea poetului in 1889, de acea fraza-efigie in care prevedea, pe cat e "omeneste" posibil, "ca literatura poetica romana va incepe secolul al 20-lea sub auspiciile geniului lui", aceasta asertiune de inceput de cariera poetica releva marea putere de premonitie axiologica a criticii maioresciene.